ప్రమాదకరమైన డ్రగ్

వసుంధర

ఉమ ఇంటికి వచ్చేసరికి చాలా హడావుడిగా వుంది.

ఆమె కంగారుపడి తల్లిని చాటుగా పిలిచి-"ఏమయిందమ్మా?" అనడిగింది.

"వచ్చేవా తల్లీ! నీకోసమే చూస్తున్నాను. నాన్నగారికి గుండెనొప్పి వచ్చింది—" అంది ఉమ తల్లి సత్యవతి. తనను పక్కకు పిలిచిందెవరో కూడా వెంటనే గమనించలేని స్థితిలో వుంది సత్యవతి.

ఉమ, తండ్రికి గుండె నొప్పి అనగానే కంగారుపడింది.

"నువ్వు కంగారుపడకు. నాన్నగారు నీతో ఏకాంతంగా మాట్లాడుతారుట. దగ్గర నేనుకూడా ఉండకూడదన్నారు—" అంది సత్యవతి.

తండ్రి తనతో ఏకాంతంలో ఏం మాట్లాడాలనుకుంటున్నదీ ఉమకు తెలుసు.

ఉమ తండ్రి రాఘవరావు కిద్దరు మేనల్లుళ్ళు. ఇద్దరూ

చిన్నప్పట్నించీ ఆయన దగ్గరే పెరిగారు. ఒకడి పేరు సతీష్. రెండోవాడి పేరు నరేష్.

సతీష్‌కి చిన్నతనంలోనే తల్లి పోతే తండ్రి రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. నరేష్‌కి చిన్నతనంలోనే తండ్రి పోతే తల్లి రెండో పెళ్ళి చేసుకుంది. ఆవిధంగా ఇద్దరు మేనల్లుళ్ళూ రాఘవరావిల్లు చేరారు.

రాఘవరావుకిద్దరే పిల్లలు. పెద్దది ఉమ. పంధొమ్మిదేళ్ళు. బీయస్సీ చదువుతోంది. చదువు బాగా వస్తోంది. బాగా చదివి ఏమైనా సాధించాలని ఆమె కోరిక. ఆమె తమ్ముడు గోపాల్‌కి ఐఐటీ కాన్పూర్‌లో ఇంజనీరింగ్ ఎంట్రెన్స్‌లో సెలక్షన్ వచ్చింది. వాడు చాలా తెలివైనవాడు.

రాఘవరావుది బట్టల వ్యాపారం. మేనల్లుళ్ళిద్దర్నీ ఆయన వ్యాపారంలో పెట్టకుండా చదివించాడు. ఇద్దరూ బీకాం ప్యాసయ్యారు. ఇద్దరికీ ప్రయివేటు కంపెనీల్లో ఆ ఊళ్ళోనే ఉద్యోగాలు దొరికాయి. జీతం నెలకు ఏడెనిమిదొందలు.

వాళ్ళిద్దరూ కూడా ఉమను ప్రేమిస్తున్నారు. ఆ విషయం రాఘవరావుకు చెప్పుకున్నారు.

"మిమ్మల్నిద్దర్నీ కూడా చిన్నప్పట్నించీ సమంగా చూసుకున్నాను. ఇప్పుడు మీలో ఒకడి నల్లుణ్ణి చేసుకుని రెండోవాణ్ణి చిన్నబుచ్చలేను.... కాబట్టి మీరు ఉమమీద ఆశలు పెంచుకోకండి—" అన్నాడు రాఘవరావు వాళ్ళతో.

సతీష్‌కీ నరేష్‌కీ మధ్య సదవగాహన వుంది. వాళ్ళిద్దరూ కూడబలుక్కుని—"ఉమ మా యిద్దరిలోనూ ఎవరినైనా ఎన్నుకుంటే మేము చిన్నబుచ్చుకోము—" అని రాఘవ

రావుకి చెప్పారు. రాఘవరావు ఉమ అభిప్రాయమడిగి తెలుసుకున్నాడు.

ఆమెకు వాళ్ళిద్దరిలో యెవరన్నా అభిమానమే. కానీ ఆ యిద్దరిలో యెవరినీ కూడా ఆమెకు పెళ్ళిచేసుకునే వుద్దేశ్యంలేదు.

రాఘవరావిది విని బాధపడ్డాడు.

సతీష్, నరేష్—ఇద్దరూ అందమైన యువకులు. బుద్ధిమంతులు. చురుకైనవాళ్ళు. వారితో చిన్నతనం నుంచీ పరిచయమున్నప్పటికీ ఉమ వారిని తనకు వరుల స్థానంలో ఊహించుకోలేదు. అందుకు కారణమేమిటి?

తను మొదట్నుంచీ మేనల్లుళ్ళను తక్కువ స్థాయిలో వుంచేడా? ఉమకు వారంటే చిన్న చూపేర్పడడానికి కారణం తనేనా?

"ఉమా! వాళ్ళంటే నీకిష్టంలేదనకు. వాళ్ళలో ఎవరినీ యెన్నుకోలేనని చెప్పు. వాళ్ళ మనసు బాధపడకూడదు" అన్నాడు రాఘవరావు.

ఉమ సరేనంది.

ఇది జరిగేక కొన్నాళ్ళకు సతీష్ ఎక్కడో తాగి పడిపోతే నరేష్ తనే యింటికి తీసుకొచ్చాడు. రాఘవరావు సతీష్‌మీద మండిపడితే "మామయ్యా! వాడిని కోప్పడకు. ఇప్పుడు వాడు మనలో లేడు. ఉమను పెళ్ళిచేసుకోవడం అసాధ్యమని తెలియగానే వాడికి జీవితమంటే విరక్తి పుట్టి తాగుడు అలవాటు చేసుకున్నాడు...." అని నరేష్ సర్ది చెప్పాడు.

సతీష్‌కు మత్తు దిగేక రాఘవరావతణ్ని ఏకాంతంలో చెడామడా తిట్టి—"నా పెంపకంలో ఏదో లోపముండి వుండాలి—" అని బాధపడ్డాడు.

"మామయ్యా! తప్పు నీ పెంపకానిది కాదు. నాదే! నరేష్ ఉమను ప్రాణంకంటే యెక్కువగా ప్రేమించాడు. వాడు జీవితంమీద విరక్తి చెంది ఆత్మహత్య చేసుకోబోతే, సమయానికి అదృష్టవశాత్తూ నేను కాపాడగలిగాను. ఉమను వాడికిచ్చి పెళ్ళిచేసే బాధ్యత నాదని చెప్పాను" అన్నాడు సతీష్.

"అందుకోసం తాగుడు మొదలు పెట్టావా?" అన్నాడు రాఘవరావు నిరసనగా.

"అవును మామయ్యా! ఉమ మాకు మరదలే కాదు. మంచి బాల్య స్నేహితురాలు మాలో ఒకరిని తిరస్కరించడం కష్టమనిపించి ఇద్దరినీ వదులుకుందుకు సిద్ధపడిందామె. మాలో ఒకరిపై విరక్తి కలిగితే ఎన్నిక ఆమెకిబ్బంది కాదు. అందుకే నేను తాగుడు అలవాటు చేసుకున్నాను—" అన్నాడు సతీష్.

రాఘవరావు తెల్లబోయాడు. ఆయన మేనల్లుణ్ణి మందలించి—"ఏ కారణంచేతనైనా సరే వెధవ పనులు చేయకు—" అన్నాడు.

ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళకు నరేష్ లాడ్జిమీద రెయిడింగులో పోలీసులకు పట్టుబడ్డాడు. అతణ్ణి విడిపించుకునేసరికి రాఘవరావుకు తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది. అదేమని అడిగితే "సతీష్‌కోసం త్యాగం—" అని నరేష్ అన్నాడు.

తన మేనల్లుళ్ళిద్దరూ చెడిపోతున్నారని రాఘవరావుకి అర్థమయింది. వాళ్ళను చెడిపోకుండా ఆపలేకపోతున్నాడు తను. అందుక్కారణం ఉమ.

రాఘవరావు కూతురికి పరిస్థితి చెప్పాడు.

"వాళ్ళంటే నాకిప్పుడు చాలా చిరాగ్గా వుంటోంది"

అంది ఉమ.

"వాళ్ళు నిన్నేం చేశారు?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"ఇప్పుడు వాళ్ళ ప్రవర్తనలో మార్పు వచ్చింది. కొత్త చనువు ప్రదర్శిస్తున్నారు. వెకిలిగా వుంటున్నారు. గట్టిగా తిడితే — 'అలాగే తిట్టి నన్ను సహ్యించుకో— రెండో వాణ్ని ప్రేమించు'-అంటున్నారు. ఇదివరకటిలా చనువుగా వాళ్ళను పలకరించలేకపోతున్నాను. వాళ్ళకు వీలైనంత దూరంగా వుంటున్నాను—" అంది ఉమ.

"వాళ్ళు చెడిపోతున్నారనడంలో సందేహం లేదు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"వాళ్ళ విషయంలో ఏం చేస్తారు మరి?" అంది ఉమ.

"నేనేం చేస్తాను? నువ్వే ఏదో చేయాలి...."

"నేనా?" అంది ఉమ ఆశ్చర్యంగా.

"నీ కారణంగానే వాళ్ళు చెడిపోయారు."

"చెడిపోయే వాళ్ళకెప్పుడూ యేదో కారణముంటుంది. చెడిపోనివాళ్ళకూ ఆ కారణాలుంటాయి...."

"అంటే?"

"ఈకోతి కారణంగా చెడిపోయినవాళ్ళు రేపింకో కారణంగా చెడిపోవచ్చు. అసలు వాళ్ళది చెడిపోయే బుద్ధి...." అంది ఉమ.

"చిన్నపిల్లవైనా బాగా చెప్పావమ్మా—అయితే నేనిప్పుడు నీకు నిజం చెప్పక తప్పదు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

ఉమ ఆశ్చర్యంగా—"ఏమిటా నిజం నాన్నా?" అంది.

"సతీష్, నరేష్—చిన్నప్పట్నించీ కూడా బుద్ధి

మంతులు కారు. వాళ్ళ బుద్ధి వెర్రితలలు వేయకుండా వుండాలని నేను వాళ్ళను ప్రత్యేకమైన క్రమశిక్షణలో పెంచాను. వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టుకునేవాణ్ని. చివరికి వాళ్ళిప్పుడు స్వతంత్రులయ్యారు. మనింట్లోనే వుంటున్నారు. ఇంటద్దెలేదు. తిండి ఖర్చులేదు. నెలనెలా జీతం వస్తోంది. దాంతో వాళ్ళకు కొత్త ఉత్సాహం వచ్చింది. ప్రాజ్ఞులయ్యారనుకుని వాళ్ళను నేను వుపేక్షించాను. ఫలితంగా వాళ్ళ అసలు బుద్ధి బైటపడి దురలవాట్లకు లోనయ్యారు. ఇంత తొందరగా వాళ్ళు మారిపోతారని నేననుకోలేదు...."

"కానీ వాళ్ళకు మీరంటే భయంలేదా?"

"భయమెందుకులేదు? వుంది. అయితే వాళ్ళు నా బలహీనతని కనిపెట్టారు. ఇన్నాళ్ళుగా నా యింట్లో వుంచుకుని కూతుర్ని కూడా యివ్వాలనుకోవడంలేదని నేను కించపడుతున్నానని గ్రహించి అవకాశాన్నుపయోగించుకుంటున్నారు...." ఆగాడు రాఘవరావు.

"అంటే?" అంది ఉమ ఆశ్చర్యంగా.

"వాళ్ళిద్దర్లో యెవ్వరూ నిన్ను ప్రేమించడంలేదు. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలనీ అనుకోవడంలేదు. నువ్వు వాళ్ళను పెళ్ళిచేసుకోవనీ వాళ్ళకు తెలుసు. అందుకే లేని ప్రేమను నటిస్తూ—ఆ వంకపెట్టి దురలవాట్లను యథేచ్ఛగా కొనసాగిస్తున్నారు. నేనూ వాళ్ళని ఏమీ అనలేకపోతున్నాను. దీనికి ఒక్కటే విరుగుడు. నువ్వు వెంటనే పెళ్ళిచేసుకోవాలి!"

"ఎవరిని?" అంది ఆమె తెల్లబోయి.

"సతీష్‌నీ, నరేష్‌నీ కాదులే....నువ్వు ఊఁ అంటే యేదో ఒక మంచి సంబంధం దొరకడానికెంతో సేపు

పట్టదు...."

"కానీ నేను ఫిజిక్సులో డాక్టరేట్ చేయాలనుకుంటున్నాను...."

"చూడమ్మా—నీ కారణంగా రెండు జీవితాలు నాశనమవుతున్నాయి. నీవు పెళ్ళైపోతే నేను నా మేనల్లుళ్ళని అదుపుచేయగల్గుతాను. లేకుంటే వాళ్ల గతి అంతే!" అన్నాడు రాఘవరావు.

"ఎవరికర్మ కెవరు కర్తలు నాన్నా?"

"నా మేనల్లుళ్ళ కర్మకు నా కూతురే కర్త!" అన్నాడు రాఘవరావామె ప్రశ్నకు బదులిస్తున్నట్లుగా.

ఉమ మృదువుగా తండ్రి కోరికను నిరాకరించింది. సతీష్‌నీ, నరేష్‌నీ వాళ్ల కర్మకు వాళ్ళను విడిచిపెట్టింది.

రాఘవరావింకా అప్పుడప్పుడు ఉమను పెళ్ళి విషయమై అడుగుతూనే వున్నాడు. ఇప్పుడాయనకు గుండె నొప్పి వస్తే—ఉమతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలన్నాడు.

ఉమకాయనేం మాట్లాడాలనుకుంటున్నదీ తెలుసు.

2

రాఘవరావు ఉమను చూసి నీరసంగా నవ్వి—"డాక్టరు గుండెనొప్పి అన్నాడు. నాకేమీ అలాగనిపించడంలేదు—" అన్నాడు.

"ఎక్కువ మాట్లాడొద్దు నాన్నా!" అంది ఉమ.

"నాది గుండెనొప్పి కాదమ్మా! ఛాతీలో కాస్త పోటువచ్చి ఓక్షణంపాటు స్పృహ తప్పిందిలే. దానికి పెద్ద హడావుడై పోయిందింట్లో...."

"అంతా అమ్మ నాకు చెప్పింది—" అంది ఉమ.

"అమ్మ చెప్పింది విన్నావుగా—ఇక నేను చెప్పింది.

విను ..."

"ఎక్కువ మాట్లాడనంటేనే వింటాను...."

"ఒక్క ముక్కలో చెబుతాను. సరిగ్గా నెల్లాళ్లలో నీ పెళ్ళి అయిపోవాలి—" అన్నాడు రాఘవరావు.

ఉమ నవ్వి ఊరుకుంది.

"నీకు వేళాకోళంగా వున్నట్లుంది. నేనప్పుడే వరుణ్ని సిద్ధం చేసి వుంచాను—"

"ఎవరు?" అంది ఉమ.

"అతడి పేరు రవి. బీటెక్ ప్యాసయ్యాడు. ఈ ఊళ్ళోనే ఓ పెద్ద కంపెనీకి సేల్సు ఇంజనీరుగా వచ్చాడు. మీ యిద్దరికీ యీడూ జోడూ యెంతో బాగుంటుంది."

ఉమ మాట్లాడలేదు.

రాఘవరావు తలగడ క్రిందనుంచి ఓ కవరుతీసి కూతురికందించి—"ఇందులో రవి ఫోటో వుంది. చూడు" అన్నాడు.

ఉమ కవర్లోంచి ఫోటోతీసి చూసింది.

అందమైన యువకుడు. చిరునవ్వులు చిందిస్తున్నాడు.

"ఎలాగున్నాడమ్మా?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"నా కంటికి హంతకుడిలా కనిపిస్తున్నాడు—" అంది ఉమ.

"హంతకుడా? — ...." రాఘవరావు ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"అవును నాన్నా! నాలోని జ్ఞానతృష్ణను నీ వర్థం చేసుకోలేవు. అనుకున్న ప్రకారం చదువుకోకపోతే నేను చచ్చినదానితో సమానం. ఆ విధంగా చూస్తే ఇతడు హంతకుడే కదా!"

రాఘవరావు నవ్వి—"పొరబడ్డావమ్మా! ఇతడు వంతకుడు కాదు. అన్నివిధాలా నీకు తగిన వరుడు. అత డికి నీ గురించి చెప్పాను. నీ ఆశయాలు, అభిప్రాయాలు— అన్నీ అతడికి నచ్చాయి—" అన్నాడు.

ఉమ ముఖం కొద్దిగా ఎర్రబడింది—"అయితే మా పెళ్ళి నా డాక్టరేటయ్యాక నేనని చెప్పావా?— .." అంది.

"అతడికి బాగా డబ్బు సంపాదించాలనుంది. అందుకే ఆరేడేళ్ళదాకా పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశ్యం లేదని చెప్పాడు. అప్పుడు నేనతడితో అమ్మాయి కూడా అలాగే అనుకుంటోంది. అలాంటప్పుడు మీరిద్దరూ నామకః పెళ్ళి చేసుకుంటే తప్పేముందని అడిగాను. అతడు తన సంపా దన ధోరణిలో వుంటాడు. నువ్వు నా ఇంట్లోనే వుండి చదువు ధ్యాసలో వుంటావు— "

"అలాంటప్పుడు పెళ్ళెందుకు?"

"పెళ్ళి ఆడదానికి శ్రీరామరక్ష. మగాడికి బంధం. ఆశయసాధన కడ్డు రానప్పుడు పెళ్ళి వాయిదా వేయడ మెందుకు చెప్పు?"

"ఆలోచించాలి నాన్నా!"

"అసలు నీ తరపున నేనే ఆలోచించాలనుకున్నాను. ఛాతీలో యేదో నొప్పిలా వచ్చింది. డాక్టర్ దాన్ని గుండెనొప్పి అన్నాడు. నా మాట వినమ్మా—నువ్విక ఆలోచించడానికి వీల్లేదు— ...." అన్నాడు రాఘవ రావు.

ఉమ చటుక్కున తండ్రి కళ్ళలోకి చూసింది.

రాఘవరావు కళ్ళు దీనంగా అర్థిస్తున్నట్లుగా వున్నాయి. ఏమనుకుందో—"సరే—నాన్నా! మీరు

చెప్పినట్లే జరుగుతుంది—" అంది.

రాఘవరావు తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

3

"రవి హత్య కేసులో ఇక అనుమానించ తగ్గదేమీ లేదు—" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ ఈశ్వర్రావు.

"మీరు కేసు నెప్పుడూ యిలాగే ప్రారంభిస్తారు. అందుకే చివరకు మాకు మిగిలేవన్నీ అనుమానాలే!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"సరే—అయితే ఒక్కసారి నేను చెప్పేదంతా శ్రద్ధగా వినండి...." అన్నాడు ఈశ్వర్రావు—"రవి సన్‌రైజ్ ఎలక్ట్రికల్ ప్రొడక్ట్సుకి సేల్సు ఇంజనీరు. అతణ్ణి రాఘవరావు తన ఇంటల్లుణ్ణి చేసుకోవాలనుకున్నాడు. సతీష్, నరేష్ రాఘవరావు ఇంటల్లుళ్ళు కావాలన్న దురాశ ఫలించక దురలవాట్లకు లోనయ్యారు. రవితో ఉమ పెళ్ళికి ఒప్పుకోగానే వాళ్ళు మానసికంగా షాక్ తిన్నారు. ఇద్దరూ కలిసి రవిని చంపాలనుకున్నారు. ఇద్దరిలోకీ ధైర్యవంతుడైన సతీష్ హత్యను చేశాడు.

హత్యాయుధం ఉక్కు కత్తి. దానిమీద సతీష్ వేలి ముద్రలున్నాయి. అతడు మొన్న సాయంత్రం ఆరున్నరకు రవి గదికి వెళ్ళడం యెదురింటివాళ్ళు చూశారు. ఏడుంపావుకల్లా అతడా యింట్లోంచి బయటకు వచ్చాడు. అదీ ఎదురింటివాళ్ళు చూశారు. హత్య ఆరున్నరకూ యేడుంపావుకీ మధ్య జరిగింది. సతీష్ నేరం ఒప్పుకున్నాడు—...."

"ఇంకా చెప్పాల్సిన దేమైనా వుందా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఈ ప్రశ్న నేనే మిమ్మల్నడిగా ననుకోండి—"

అన్నాడు ఈశ్వర్రావు.

వెంకన్న నవ్వి—"తెలివిగానే బదులిచ్చారు. అయితే మొత్తం వివరాలన్నీ నాకు పొల్లుపోకుండా చెప్పారు. ఆ చెప్పడంలో కేసు పటిష్టంగా వుందన్న నమ్మకం కంటే—నేనేదైనా అడ్డుపుల్ల వేస్తే వినాలన్న తపనే యెక్కువగా కనిపించింది నాకు—" అన్నాడు.

"అలాగే అనుకోండి. అడ్డుపుల్ల యేమయినా వేస్తారా?"

"అడ్డుపుల్ల వేయడం కాదు. అగ్గిపుల్ల గీస్తాను...."

"ప్రాస కోసం పాట్లు కవులకి. డిటెక్టివ్‌లకెందుకు?"

"నేను నిజం చెబుతున్నాను. మీ పరిశోధన కాగితాలను అగ్గిపుల్ల గీసి అంటించడం నిజం—...." అన్నాడు వెంకన్న గంభీరంగా.

"వెంకన్న గారూ—కాగితాల కెప్పుడూ డూప్లికేట్లుంటాయి. అందువల్ల అంటించి లాభంలేదు. ఇంతకూ మీరు చెప్పదల్చుకున్నదేమిటో చెప్పండి...." అన్నాడు ఈశ్వర్రావు నెమ్మదిగా.

"ముందు—ఒకే ఒక్క చిన్న విషయం చెబుతాను—...." అన్నాడు వెంకన్న—"సేల్సు ఇంజనీరు రవి యెదురింట్లో మొత్తం నలుగురు మనుషులున్నారు. నలుగురూ ఆడవాళ్ళే! ఇంటాయన, కొడుకు పనిమీద ఊరెళ్ళారు. ఇంటాయన తల్లి, భార్య, కోడలు, కూతురు వున్నారు. వాళ్ళు నలుగురికీ వీధరుగులమీద కూర్చుని వచ్చేపోయేవాళ్ళను చూస్తూ కబుర్లు చెప్పుకునే అలవాటున్న మాట నిజం. అయితే నలుగురిలో ఒక్కరికికూడా వాచీ లేనిమాట కూడా నిజం—"

"నేను ప్రశ్నించినప్పుడు వాళ్ళలో ఇద్దరికి వాచీలున్నాయి—...." అన్నాడు ఈశ్వర్రావు.

"నిజమే. ఆ యింట్లో ఇద్దరాడవాళ్ళ చేతులకు వాచీలున్నాయి. అయితే ఆ రెండూ పని చేయడం లేదు—...."

"అయితే వాళ్ళు కచ్చితంగా టైమెలా చెప్పగలిగారు?"

"ఈ ప్రశ్న మీరు నన్ను కాక వాళ్ళ నడిగితే బాగుంటుంది...."

ఈశ్వర్రావు చిరాగ్గా—"నాకల్లి పొరపాటయింది. మీ రడిగారా పోనీ!" అన్నాడు.

"అడిగాను. వాళ్ళ జవాబు చాలా ఫన్నీగా వుంది—...." వుంది.

ఈశ్వర్రావు కంగారుగా — "చెప్పండి...!" అన్నాడు.

"వాళ్ళు రేడియో వింటున్నారుట. ప్రాంతీయ వార్తలు అయ్యాయుట. ఎదురింట్లోకి సతీష్ వెళ్ళాడుట. అప్పుడు రేడియోలో—సమయం ఆరున్నర కావస్తోంది—కొంచెం సేపట్లో గ్రామస్థుల గోష్ఠి వింటారు—అన్న ప్రకటన వచ్చిందట. కాసేపటికి సతీష్ బయటకు వచ్చేట్ట. అప్పుడు—వార్తలు ఇంతటితో సమాప్తం—అందిట రేడియో! దాన్నిబట్టి టైము యేడుంపావయిందని గ్రహించామన్నారు—"

"ఇందులో ఫన్నీ యేముంది?"

"ఫన్ తెలియాలంటే వాళ్ళ రేడియో చూడాలి. అందులో బ్యాటరీలు లేవు. అది కరెంటుతో కూడా పని చేస్తుంది కానీ వీధుగుగులమీద ప్లగ్ పాయింటు లేదు.

రేడియోను లోపలే వుంచుకుని విన్నారా అంటే—దాని సౌండు రెండడుగుల మేర దాటి వినిపించడం లేదు—"

"మీరు ట్రాన్సిస్టర్‌ని రేడియో అంటున్నారు—" అన్నాడీశ్వర్రావు.

"ఆ ఫన్ కూడా నాదికాదు. వారిదే. అయితే ఓ సందేహం! ట్రాన్సిస్టర్‌కీ, రేడియోకీ ఎంతో గొప్పగా తేడా చెప్పగలిగిన మీరు—వాళ్ళెటుమెలా చెప్పగలిగారో కూడా ఆలోచించగలిగి వుంటే?...."అని ఆగాడు వెంకన్న.

ఈశ్వర్రావు క్షణంపాటు మాట్లాడలేదు. తర్వాత నెమ్మదిగా—"టైము గురించి నేనింత దూరం ఆలోచించలేదు. నావల్ల పొరపాటే జరిగింది. ఇంతకీ యీ కేసులో మీరింకా యేమయినా తెలుసుకున్నారా?" అన్నాడు.

"అది తర్వాత చెబుతాను. ఇప్పుడీ కేసు విషయంలో మీకు కొన్ని అనుమానాలు బయల్దేరాయో లేదో చెప్పండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"వెంకన్నగారూ! ఒక్కమాట. సతీష్ నేరం ఒప్పుకున్నాడు. అతడి వేలి ముద్రలు హత్యాయుధంపై వున్నాయి—" అన్నాడీశ్వర్రావు. అయితే అతడి మాటలో దృఢత్వం లేదు.

"సతీష్ నేరం వెంటనే ఒప్పుకున్నాడా?"

"లేదు. వేలిముద్రలు తనవేనని తెలిశాకే ఆ విషయం ఒప్పుకున్నాడు...."

"అంతకుముందతదేమన్నాడు?"

"ఆ రోజు తానసలటువైపే వెళ్ళలేదన్నాడు.

అయితే అతడికి ఎలిబీ లేదు—" అన్నాడు.

"ఎలిబీ వుంది. చెప్పటానికు భయపడుతున్నాడంతే!"

"భయమా? ఉరికంబమెక్కడానిక్కూడా సిద్ధపడేటంత భయమా?" అన్నా డీశ్వర్రావు.

"ఈశ్వర్రావుగారూ! అన్ని సమయాల్లోనూ మనిషికి ప్రాణమొక్కటే విలువకాదు...."

"అయితే అతనికున్న ఎలిబీ యేమిటి?"

"అదప్పుడే చెప్పను. మీరు మాత్రం కేసప్పుడే ముగిసిపోయిందనుకోకండి. తర్వాత భంగపడతారు. మీరు నాకు స్నేహితులు. అందుకే ముందుగా హెచ్చరిస్తున్నాను...."

"అసలు మీ కీ కేసుమీద ఆసక్తి యేమిటి?"

"అది కూడా అప్పుడే నేను మీకు చెప్పను...."

"ఇంతకీ హంతకు డెవరో తెలుసుకున్నారా?...."

"హంతకు డెవరు కాదో తెలుసుకున్నాను—...."

ఈశ్వర్రావు నవ్వి—"మీరిప్పుడేం చేయబోతున్నారు?" అన్నాడు.

"రవి యెదు రింటివాళ్ళు—సతీష్‌కి వ్యతిరేకంగా యెందుకు సాక్ష్యం చెప్పారో తెలుసుకోవాలి—...."

"వాళ్ళకు సతీష్, నరేష్ ఇద్దరూ బాగా తెలుసు. కానీ రవి హత్యకేసులో సతీష్ నిరికించాల్సిన అవసరం లేదు వాళ్ళకి—"

"లేకపోవచ్చు. కానీ అబద్ధమెందుకు చెప్పారో—చెప్పాల్సిన అవసర మేముంది వాళ్ళకి—...." అన్నాడు వెంకన్న.

ఈశ్వర్రావు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఎదిరింట్లో హత్య జరిగింది. ఆ సమయంలో సతీష్ ఆ యింట్లో వున్నట్టు సాక్ష్యమిస్తున్నారు వాళ్ళు. అది అబద్ధపు సాక్ష్యమని నేను ఋజువు చేయగలను. అయితే వాళ్ళు అబద్ధం చెప్పడానికి కారణా లూహించాలి. రవి హత్య వాళ్ళే చేసివుండాలి. లేదా హత్యగురించి వాళ్ళకు తెలిసుండాలి. లేదా హత్య జరిగేక వాళ్ళకు తెలిసి— సతీష్ నిందులో ఇరికించి వుండాలి. ఒకటి మాత్రం ఖచ్చితంగా నిజం. రవి, సతీష్ యిద్దరిలో ఒకరంటే వాళ్ళకు పగ వుంది—...." అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు కోడిగుడ్డుకు ఈకలు పీకుతున్నారని నా అనుమానం—" అన్నాడీశ్వర్రావు.

"ఈశ్వర్రావుగారూ-మీరు తొందరపడవద్దని హెచ్చరిస్తున్నాను. కోడిగుడ్డును తొందరపడి బద్దలు కొట్టకపోతే అందులోంచే ఈకలు పుట్టుకొస్తాయన్న విషయం మీకు తెలియంది కాదు గదా—...." అన్నాడు వెంకన్న.

"వెంకన్నగారూ! నిర్దోషిని రక్షించడమే నా ఆశయం. అపరాధిని దండించడంలో నాకు తొందరున్న మాట నిజం. అపరాధిని నిర్ణయించడంలో తొందరపడవని మీకు మాట యిస్తున్నాను—" అన్నాడు ఈశ్వర్రావు.

4

"కూర్చోండి...." అన్నాడు రాఘవరావు.

"నాకెక్కువ వ్యవధిలేదు. మిమ్మల్నర్జెంటుగా కొన్ని ప్రశ్నలడగాలి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అడగండి—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"మీ మేనల్లుళ్ళిద్దరూ చిన్నప్పట్నించీ మీ వద్దనే

పెరిగారు వాళ్ళంటే మీకు చాలా అభిమానం వుండి వుండాలి. కానీ లేదు—ఎందుచేత?"

"ఎందుకు లేదు?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"వాళ్ళలో ఒకట్టణ్ని కూడా మీ రల్లుడిగా చేసుకో లేదు—...."

"శాస్త్రం ప్రకారం—అంటే విజ్ఞాన శాస్త్రం ప్రకారం దగ్గరి సంబంధాలు శ్రేయస్కరం కాదు—...."

"అయితే విజ్ఞానశాస్త్రం ప్రకారం—డ్రగ్సు గురించి మీ అభిప్రాయమేమిటి?"

"డ్రగ్సంటే?"

"ఉదాహరణకు బ్రౌన్ షుగర్ అనుకోండి....—"

"వాటి విషయం ఇప్పుడెందుకు?"

"మీ మేనల్లుళ్ళిద్దరూ డ్రగ్ అడిక్ట్సు. అంటే వాళ్ళ కేవో మానసిక సమస్యలుండి వుండాలి. వాళ్ళకు మాన సిక సమస్యలేముంటాయి—మీ కారణంగా తప్ప—...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇన్ని తెలుసుకున్నారు. వాళ్ళ మానసిక సమస్య లేమిటో తెలుసుకోలేదా?"

"తెలుసుకున్నాను...."

"ఏమిటవి?....—?" కుతూహలంగా అడిగాడు రాఘవరావు.

"వారి మానసిక సమస్యలను గురించి మీరేమనుకుం టున్నారో చెప్పండి. ఆ తర్వాత నేననుకున్న విషయాలు చెబుతాను...."

"అసలు వాళ్ళకు మానసిక సమస్యలున్నాయనే నాకు తెలియదు—"

"మీకు తెలుసు...."

రాఘవరావు చిరాగ్గా — "మీరు నన్ను దబాయిస్తున్నారు—" అన్నాడు.

"దబాయించడం కాదు. మానసిక సమస్యలున్నవారే డ్రగ్ అడిక్ట్స్ అవుతారని మీకు తెలుసు....మరి యే సమస్యలూ లేకుండానే మీ మేనల్లుళ్ళు డ్రగ్ అడిక్ట్స్ అయ్యారనుకున్నారా మీరు?"

"అసలు నాకు మా మేనల్లుళ్ళు డ్రగ్ అడిక్ట్స్ అన్న విషయమే తెలియదు—...."

వెంకన్న నవ్వి—"మీరు నన్ను దబాయిస్తున్నారు-" అన్నాడు.

"నిజంగా వాళ్ళు డ్రగ్ అడిక్ట్సని నాకు తెలియదు—...."

"అయితే ముందు నేను మీవాళ్ళు డ్రగ్ అడిక్ట్సని చెప్పగానే మీ రెందుకు ఆశ్చర్యపోలేదు?"

"మీరు చెప్పిన మాటను నేను నమ్మలేదు—...."

"అపనమ్మకం ఆశ్చర్యానికి అడ్డురాదు— "

"ఆశ్చర్యం నా అలవాటుకాదు—...."

"పోనీ అసలు విషయానికి వస్తాను—మీ మేనల్లుళ్ళు మీకు తెలియకుండా మీ అమ్మాయిని డ్రగ్ అడిక్టగా మార్చారన్న విషయం కూడా మీకు తెలియదా?"

"ఏమిటీ? మా అమ్మాయి డ్రగ్ అడిక్టా? అసంభవం...." అన్నాడు రాఘవరావు కంగారుగా.

"ఇదే ఆశ్చర్యం....ఇదే రియాక్షన్ మీ మేనల్లుళ్ళ గురించి విన్నప్పుడు కూడా మీలో కలిగివుంటే—నేను మీకు వాళ్ళ గురించేమీ తెలియదని నమ్మివుండేవాణ్ణి" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇంతకీ మీరేమంటారు?"

"మీ మేనల్లుళ్ళు డ్రగ్ అడిక్ట్సని మీకు తెలుసు. తెలియకపోతే ఇంతకాలం ఆ విషయం తెలుసుకోని మీరు వారిపట్ల బాధ్యతారహితంగా ప్రవర్తించినట్లే లెక్క. తెలుసుంటే వాళ్ళను మంచిదారికి మళ్ళించడానికే ప్రయత్నమూ చేయకపోవడం ఘోరాపరాధం."

"డిటెక్టివ్ గారూ! ఓ వయసొచ్చాక కన్న కొడుకుని కూడా స్నేహితుడిగా భావించాలనుకునే తత్వం నాది."

"అదే—కన్నకొడుకులాగే మేనల్లుళ్ళని కూడా స్నేహితులుగా భావించారా మీరు?"

"మీకు సంజాయిషీ యిచ్చుకోవాల్సిన అవసరం నాకు లేదు—"

"సరే—మీ మేనల్లుళ్ళు డ్రగ్ అడిక్ట్స్ కావడంవల్ల మీకు ప్రయోజనముందని నేను ఋజువుచేసిన రోజు నే— మీరు నాకు సంజాయిషీ యిచ్చుకుందురుగాని—సెలవు" అంటూ లేచాడు వెంకన్న.

5

"హలో! నరసింహంగారేనా మాట్లాడుతూంట.... నేను....రాఘవరావుని మాట్లాడుతున్నాను...."

"రాఘవరావుగారా—నమస్కారం....చెప్పండి.... విశేషాలేమిటి?"

"ఇప్పుడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న నా దగ్గరకు వచ్చాడు. నా మేనల్లుళ్ళకు నేనేదో అన్యాయం చేసినట్లు మాట్లాడాడు...."

"ఊం."

"ఊం అని ఊరుకుంటారేమిటి? ఆ డిటెక్టివుకి చాలా విశేషాలు తెలిశాయి. ఎవరు చెప్పారంటారు?"

"మీ అనుమానం ఎవరిమీదుంది?"

"నరేష్‌మీద....?"

"ఊఁ."

"నరేష్‌దీ, సతీష్‌దీ ఒక్కటే ప్రాణం. సతీష్ ప్రాణాలు ప్రమాదంలో పడగానే నరేష్ డిటెక్టివుని కలిసి వుంటాడు...."

"అయితే?"

"అయితే అంటారేమిటీ—మీకు భయంగాలేదా?"

"నా భయం సంగతి నేను చూసుకుంటాను. మీ భయం సంగతి చెప్పండి ..."

"నాకేం భయం? ఇందులో నాదేం లేదు. నా మేనల్లుళ్ళని మీ చేతిలో పెట్టాను. మీరేం చేస్తున్నారో నాకు తెలియదు...."

"తెలుసు...."

"వ్యాపారంలో నాకు నెలకు యాభై వేల రూపాయ లిస్తానన్నారు. అంతే నాకు తెలుసు...."

"రాఘవరావుగారూ! మీ మేనల్లుళ్ళని — నెలకు యాభై వేల రూపాయలకోసం ఆశపడి నరసింహంలాంటి సమాజ విరోధికి అమ్మేయడం దారుణం కదూ!"

"హలో—ఎవరది మాట్లాడుతూంట?" అన్నాడు రాఘవరావు కంగారుగా.

"నేను—డిటెక్టివ్ వెంకన్నను మాట్లాడుతూంట.."

"మీరా? మీరక్కడికెలా వచ్చారు?"

"మీ దగ్గరకు రావడానికి ముందే నేను నరసింహాన్ని కలుసుకున్నాను. ఆయన దగ్గర్నుంచి అట్టే రాబట్టలేక స్పృహ తప్పించి ఫోన్‌లో రిసీవర్ తీసి బైటపెట్టి మీ యింటికి వచ్చాను. మీరు వెంటనే ఆయనకు ఫోన్

చేస్తారని నాకు తెలుసు. నేను నరసింహాన్ని మళ్ళీ కలుసుకునేదాకా మీకు ఎంగేజి రింగు వస్తూండి వుంటుంది...."

"యూ ఆరేదేర్ డెవిల్!" అన్నాడు రాఘవరావు.

"నిర్దోషిని రక్షించే నిజం బైటపెట్టించడానికి— నేనెంతకైనా తెగిస్తాను. బీకేర్‌ఫుల్—" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు వెంకన్న.

6

"మిస్టర్ నరసింహంగారూ! మిమ్మల్నిలా బలవంతం చేయాల్సి వచ్చినందుకు నాకూ బెంగగానే వుంది. కానీ మీరు నాకు నిజం చెప్పలేదనడానికి రాఘవరావు మాటలే ఋజువు. మీ చేత కక్కించిన నిజం నా దగ్గరైతే భద్రంగా వుంటుంది. లేకుంటే పోలీసులు రంగంలోకి దిగుతారు...." అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం వెంకన్న వంకే చూస్తున్నాడు.

ఆ ఇల్లు తను తన కార్యకలాపాలకోసం ప్రత్యేకించుకున్నాడు. తన భార్యాబిడ్డలే ఆ యింట్లో అడుగుపెట్టడానికి సాహసించరు. ఆ యింట్లో యేలాంటి పరిస్థితుల్లోనూ తను కలుసుకుందుకు వీల్లేదు. ఇంటి గుమ్మందగ్గర ముగ్గురు కాపలావాళ్ళు వంతులవారీన రోజంతా కాపలా వుంటారు. వాళ్ళెవరినీ లోపల అడుగుపెట్టనివ్వరు.

వాళ్ళను దాటివెడితే ఓ గది వస్తుంది. అందులో ఉత్తమశ్రేణికి చెందిన అల్సేషియన్ డాగ్ వుంది. కాపలావాణ్ణికూడా తన గదిలో అడుగుపెట్టనివ్వదు. దానికి తిండిపెట్టేటప్పుడు కూడా కాపలావాడు బయట వుంచి ఈలవేస్తాడు. కుక్క తిండితిని వెళ్ళిపోతుంది. కుక్కను షికారు తిప్పేవాడు కూడా గది బయట

నిలబడి ఈలవేస్తాడు. అప్పుడది వాడితో వెడుతుంది.

ఒక్క నరసింహం తప్ప మరెవ్వరూ దాని గదిలోకి వెళ్ళడానికి సాహసించరు. నరసింహాన్నదేమీ చేయదు.

కాపలావాడి మాటను కాదన్నవాడికి కుక్క గురించిన హెచ్చరిక అందదు. కుక్క కూడా తన గదిలో అడుగు పెట్టినవాడిని మొరుగుతో హెచ్చరించదు. మెరుపు దాడి చేస్తుంది.

అందుకే నరసింహానికి ఆ యింట్లో తన కార్యకలాపాలు కొనసాగించడమెంతో సులభం. రోజూ కొన్ని గంటలసేపాయన అక్కడే గడుపుతాడు.

ఈ రోజు వెంకన్న యింట్లో అడుగు పెడుతూనే కాపలావాడిని కరాటే దెబ్బతీసి స్పృహ తప్పించాడు. అతడిపై మెరుపుదాడిచేసిన కుక్క కేమయిందో స్పృహ తప్పి పడిపోయింది. ఆ తర్వాత తనను కలిసి—అడగకూడని ప్రశ్నలే అడిగాడు. తనకేమీ తెలియదని దబాయించాడు. అప్పుడీ వెంకన్న తనను కూడా స్పృహ తప్పించాడు.

ఇప్పుడు తిరిగివచ్చి రాఘవరావు ఫోన్ తనే అందుకున్నాడు.

చాలా పకడ్బందీగా తెలివిగా పథకం వేశాడు.

ఇతడి శక్తిని తక్కువ అంచనా వేయడం తనకే ప్రమాదం.

"అడగకండి—చెబుతాను—" అన్నాడు నరసింహం,

"మీ కారణంగా సతీష్, నరేష్ డ్రగ్ అడిక్ట్స అయ్యారు. వాళ్ళను మీరలా ఎందుకు తయారుచేశారు?"

"నమ్మకంగా పనులు చేసిపెట్టడానికి డ్రగ్ అడిక్ట్సను మించినవారు లేరు. నా వద్ద అలాంటివారు యాభైమంది

దారా వున్నారు—"

"డ్రగ్స్ అలవాటు చేయడం చట్టరీత్యా నేరం. మీకా విషయం తెలుసా?"

"చట్టాన్ని పరిరక్షిస్తారని ప్రజలెన్నుకున్న నాయకుల అండ నాకుంది—" అన్నాడు నరసింహం.

"అలాంటప్పుడు బహిరంగంగానే ఈ పని చేయొచ్చుగా. రహస్యంగా యెందుకు చేస్తున్నారు?"

"నేరాలు బహిరంగంగానే జరుగుతున్నాయి. ప్రజలకు వాటిపై ఆసక్తి లేదు...."

"అది మీ పొరపాటు అభిప్రాయం "

"అయితే బోఫార్స్, ఫెయిర్ ఫాక్స్ సబ్ మెరీన్ డీల్ వగైరా వ్యవహారాల్లో రహస్యమేమైనా వుందా? పత్రికల ఘోషే తప్ప ప్రజలేమైనా పట్టించుకున్నారా? ప్రముఖ రాజకీయ నాయకులెవరైనా పదవినుంచి తప్పుకున్నారా?"

శంకర్న్న తడబడి—"అది పదవికోసం ప్రాకులాట. మీరు చేస్తున్నది ప్రజల ప్రాణాలతో ఆట—" అన్నాడు.

"అయితే భోపాల్లో గ్యాసు లీకు సంగతేమిటి? అందులో రహస్యమేముంది? నష్టపోయిన ప్రజలకు న్యాయం చేకూర్చడానికి—ఎన్ని ఏళ్ళు పడుతుంది? కోర్టులో వాదనలు ప్రజల కష్టాలు తీరుస్తాయా?"

"అందుకని యథాశక్తి మీరూ ప్రజలకన్యాయం చేస్తున్నారన్నమాట."

"నేను నాకు న్యాయం చేసుకుంటున్నాను. అందువల్ల ఇతరుల కన్యాయం జరిగితే అది వారి కర్మ-" అన్నాడు నరసింహం.

నరసింహం, వెంకన్న ఒకరి ముఖాలొకరు తీక్షణంగా చూసుకున్నారు.

దేశానికి, ప్రజలకు జరుగుతున్న అన్యాయం గురించిన ఆందోళన, ఆవేశం వెంకన్న ముఖంలో ప్రస్ఫుటమవుతోంది.

కార్యదీక్ష, ఇతరుల గురించిన నిర్లక్ష్యం, తనకేమీ ప్రమాదం లేదన్న నమ్మకం—నరసింహం ముఖంలో కన బడుతున్నాయి.

ఇద్దరూ ఒకరి భావాలనొకరగ్రహం చేసుకున్నారు.

"నరసింహంగారూ! సతీష్ నా క్లయంటు. అతణ్ని రక్షించడం నా బాధ్యత. అతడీహత్య చేయలేదని మీరు నిరూపిస్తే నేను మీ జోలికి రాను—లేదా మిమ్మల్నీ మీ సంస్థనూ సమూలంగా నాశనం చేస్తాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"మా జోలికి వస్తే దేశం పునాదులు కదిలిపోతాయి" అన్నాడు నరసింహం నిర్లక్ష్యంగా.

"దేశం పునాదులు తమలోనే ఉన్నాయని మీకులా భ్రమపడినవారు చాలామంది ఉన్నారు. కానీ దేశం శాశ్వతం. మీరు అశాశ్వతం. అది కూడా నేను ఋజువు చేయగలను...."

"ఎలా?"

"ఇంకో గంటలో ఈ ఊళ్ళో యెక్కడెక్కడి మాదకద్రవ్యాలనూ పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకుంటారు. వాటిని సరఫరా చేసే సామాన్యులందరూ కూడా పట్టుబడతారు. అంటే తాత్కాలికంగా మీ యంత్రాంగం స్తంభించిపోతుంది...."

నరసింహం నవ్వి—"అది అసాధ్యం—" అన్నాడు.

"ఇంకా గంట టైముంది. అంతవరకూ నేనిక్కడే వుంటాను ..." అని తనూ నవ్వాడు వెంకన్న.

"నాకు చాలా పనులున్నాయి. మీరిక్కడుంటే నాకిబ్బంది...."

"మీకిబ్బంది కలిగించాలనే నేనిక్కడున్నాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం టైము చూసుకున్నాడు. గడియారం ఆగి పోయినట్లుంది కాని తిరుగుతోంది.

"మీకు బోరుగా వుంటే నేనడిగే ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పండి. కాలక్షేపంగా వుంటుంది....—" అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం మాట్లాడకుండా కుర్చీలో వెనక్కి జారగిలబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"గంటయింది. కళ్ళు తెరవండి—" అని వెంకన్న అన్నాకే ఆయన కళ్ళు తెరిచాడు.

"ఇప్పుడు ఒకటీ రెండూ మూడూ నాలుగూ అయిదు-నెంబరుకు ఫోన్ చేయండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం ఉలిక్కిపడి—"ఆ నంబరు మీకెలా తెలుసు?" అన్నాడు.

"ఫోన్ చేయండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం నంబరు తిప్పాడు.

"హలో—ఎవరూ మాట్లాడుతూంట?" అందవతలి గొంతు.

"నేను నరసింహాన్ని. సింహాద్రితో మాట్లాడాలి...."

"సింహాద్రిని కాసేపటి క్రితం పోలీసులు తీసుకెళ్ళారు. ఇంట్లో మాదకద్రవ్యాలున్నాయి. ఇంతకీ మీరెవరు?"

నరసింహం చటుక్కున ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఆయన వంటికి చెమటలు పట్టాయి.

“ఇప్పుడు ఒకటి రెండూ మూడూ అయిదూ నాలుగుకు ఫోన్ చేయండి—”

నరసింహం కంగారుగా అతడివంక చూసి—“మీ కింకా యిలాంటి నెంబర్లెన్ని తెలుసు?” అన్నాడు.

“మీకు తెలిసినవన్నీ కాక—మరో మూడు...—”

“నాకు తెలిసిన వెన్ని?”

“పదకొండు— ....”

నరసింహం ఆశ్చర్యంగా—“ఇవన్నీ మీ కెలా తెలుసు?” అన్నాడు.

“చాలా సింపుల్. మిమ్మల్ని నడిపించే దెవరో మీకు తెలియదు. నాకు తెలుసు— ....”

“ఎవరతడు?”

“అతడు చాలా తెలివైనవాడు. ఒక మంత్రి మిమ్మల్ని నడిపిస్తున్నట్లు మిమ్మల్ని భ్రమపెట్టాడు. నమ్మించాడు. కానీ నిజానికా మంత్రికేమీ తెలియదు. అతడు పదవిలోకి వచ్చి పదిహేను నెలలయింది. ఆ పదవి ఇంకా యెన్నాళ్ళుంటుందో అతడికే తెలియదు. అతడిలో ప్రస్తుతానికి నిజాయితీ వుంది. అతడు మీకు సహకరించడు. సహకరిస్తా డనుకుంటే మీరు మసైపోతారు— ....”

“నే నిప్పుడేం చేయాలి?”

“కేసును వెనక్కు తిప్పాలి—”

“ఏ కేసు?”

“సేల్సు ఇంజనీరు రవి హత్య కేసు— ....”

“ఆ కేసుకీ నాకూ సంబంధ మేమిటి?”

“అదే మీరు నాకు చెప్పాలి— ....”

"నేనేం చెప్పగలను? అత డెవరో నాకు తెలియదు—...."

"నరసింహంగారూ! మీకు తెలియనివి కూడా నేను మీ చేత చెప్పించగలను. తెలిసినవి చెప్పించలే ననుకున్నారా?" అన్నాడు వెంకన్న గంభీరంగా.

నరసింహం మాట్లాడలేదు.

వెంకన్న మళ్ళీ చెప్పడం ప్రారంభించాడు—"రవి యెదురింట్లో జానకమ్మ వుంటోంది. జానకమ్మ తన మనుమరాలిని సతీష్‌కిచ్చి పెళ్ళి చేయాలనుకుంది. సతీష్ నిరాకరించాడు. అందుకని ఆ కుటుంబానికి సతీష్ అంటే కొంత కోపముంది. ఆ కోపం సతీష్‌ని హంతకుడిగా నిరూపించా అనుకునేంత కాదు. మీరా కుటుంబానికి పాతిక వేలిచ్చి తప్పుడు సాక్ష్యం పలికించారన్నవిషయం నా అసిస్టెంట్సు తెలుసుకున్నారు. ఆ విధంగా మీ గురించి నాకు తెలిసింది—"

"కానీ రవితో నాకు సంబంధ మేమిటి?" అన్నాడు నరసింహం మొండితనం వదిలిపెట్టకుండా.

"రవి హత్య సతీష్ చేశాడని మీరెందుకు నిరూపించా లనుకున్నారో చెప్పండి. నేను రవికీ మీకూ సంబంధాన్నూహిస్తాను—...."

నరసింహం మాట్లాడలేదు.

"మిస్టర్ నరసింహం! మీ కిప్పుడు రెండు బంగళాలున్నాయి. బ్యాంకులో ఆరు లక్షలున్నాయి. ఉద్యోగం చేస్తున్న కొడుకు, వివాహమైన కూతురు, మీరే ప్రాణంగా జీవిస్తున్న భార్య వున్నారు. ఇంతవరకూ మీరు చేసిన తప్పులన్నీ క్షమించబడతాయి. హాయిగా, బుద్ధిగా జీవించవచ్చు. అందుకోసం మీకు తెలిసిన నిజాలన్నీ నాకు

చెప్పండి, లేదా జైలుకు వెళ్ళాలని వుంటుంది. లేదా—....

"ఒక్కసారిగా మాదక ద్రవ్యాలు, అనుచరులు పట్టుబడ్డారంటే—మీలో యెవరో నమ్మకద్రోహం చేశారనే అర్థం. మిమ్మల్నందర్నీ నడిపించే నాయకుడు నిజం తెలుసుకుందుకు నా దగ్గరకు వస్తాడు. అతడికి నేను మీ పేరు చెప్పగలను—...." అన్నాడు వెంకన్న.

"వద్దు—" అన్నాడు నరసింహం భయంగా.

జైలుశిక్ష కంటే కూడా నరసింహం తన నాయకుడికి యెక్కువ భయపడతాడని వెంకన్నకు తెలుసు.

"మీకూ—రవికీ వున్న సంబంధం చెప్పండి—"

"రవి నన్నూ రాఘవరావునూ బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు—" అన్నాడు నరసింహం నెమ్మదిగా.

"ఎందుకని?"

"నిజంగా మీకు తెలియదా?"

"తెలియదు—...."

"నా గురించి యెన్నో తెలుసుకున్నారు. ఇది తెలుసుకోలేదా?"

"తెలిసినవాటితో తెలియనివి తెలుసుకోవడం నా పద్ధతి. ఇప్పుడా పద్ధతే వుపయోగిస్తున్నాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహానికి వెంకన్న మాటలో హెచ్చరిక అర్థమయింది. ఆయన నెమ్మదిగా రవిని గురించి చెప్పసాగాడు.

రవి రాఘవరావుకు దూరపు బంధువు. అతడు తన్నుతాను ఫలానా అని రాఘవరావుకు పరిచయం చేసుకున్నాడు. రాఘవరావు వెంటనే అతడి గురించి వాకబు

చేశాడు.

రవికి చాలా దురలవాట్లున్నాయి. ముఖ్యంగా అతడికి మదిర, మదవతి ప్రతిరోజూ కావాలి.

రవి రాఘవరావు కూతురు ఉమను పెళ్ళి చేసుకుంటా నన్నాడు. రాఘవరావు నిరాకరించాడు. రవి తాత్కాలి కంగా ఊరుకున్నాడు. అతడు రాఘవరావుపై నిఘావేసి కొన్ని రహస్యాలు తెలుసుకున్నాడు.

రాఘవరావుకు బట్టల వ్యాపారంలో ఇటీవల బాగా నష్టం వస్తోంది. గత మూడు సంవత్సరాలుగా ఆయన నష్ట పోతూనే వున్నాడు. లోపం యెక్కడుందో తెలి యడంలేదు. ఆయనకు యేడాదిలో మూడులక్షల రూపా యల అప్పు తేలింది. మరుసటి సంవత్సరం కూడా అదే కొనసాగింది. ఆయన నరసింహందగ్గరకు అప్పుకు వెళ్ళాడు. నరసింహం ఆయనకు స్నేహితుడు. స్నేహితులు కష్టాల్లో వున్నప్పుడాయన ఆదుకుని భాగస్వాములుగా చేసుకుం టూంటాడు. నరసింహం రాఘవరావు వ్యాపారంలో నెల నెలా వచ్చే నష్టం తను భరించి—యాభై వేల రూపాయలు నెల నెలా యిస్తానని చెప్పాడు. అదీ అప్పుగా కాదు. తనకు నమ్మకస్థులైన ఇద్దరు మనుషులు కావాలి. ఆ మనుషుల్ని సరఫరా చేస్తే అందుకు నర సింహం ఇచ్చే ప్రతిఫల మిది.

ఆ మనుషుల నేం చేస్తారని రాఘవరావు నరసింహాన్నడి గాడు!

వాళ్ళను డ్రగ్ అడిక్ట్సుగా మార్చి స్మగ్లింగు కుపయో గించుకుంటానని నరసింహం రాఘవరావుకు చెప్పాడు. రాఘవరావు తటపటాయించాడు. నరసింహం ఆయన్ను తటపటాయించవద్దన్నాడు.

మూడు సంవత్సరాల కాంట్రాక్టు. ఈలోగా రాఘవ రావు తన వ్యాపారంలో నిలదొక్కుకోవాలి. కానీ ఆయన మేనల్లుళ్ళు డ్రగ్సు వదలలేని స్థితి యేర్పడుతుంది.

రాఘవరావు నరసింహాన్ని మరీ మరీ అడిగాడు— డ్రగ్ అడిక్ట్సుగా మార్చకుండా వీలుపడదా అని!

నేరాలకు డ్రగ్ అడిక్ట్సు సహకరించినట్లు మరెవ్వరూ సహకరించలేరు. ఒకసారి డ్రగ్సుకు అలవాటు పడ్డ వ్యక్తి—డ్రగ్ కోసం హత్య చేయమన్నా చేస్తాడు.

సతీష్, నరేష్ బ్రౌన్ సుగర్ కు అలవాటుపడి నరసింహం తొత్తులయ్యారు. వారి కారణంగా నరసింహం ప్రతినెలా లక్షలకు లక్షలు లాభాలార్జిస్తున్నాడు.

ఈ విషయం రవి కనుక్కున్నాడు. సతీష్, నరేష్‌ల నేరాల్లో రాఘవరావుకు భాగముందన్న విషయాన్నతడు ప్రపంచానికి తెలియజేస్తానన్నాడు. అలా తెలియజేయకూడదనుకుంటే—రాఘవరావు ఉమను రవికిచ్చి పెళ్ళి చేయాలి. రాఘవరావు తన సమస్యను నరసింహానికి చెప్పుకున్నాడు.

నరసింహం రవిని బెదిరించాడు. అప్పుడు రవి నరసింహానికే యెదురుతిరిగాడు. అతడికి నరసింహం గురించిన రహస్యాలూ తెలుసు. అవి బయట పెట్టే ధైర్యమూ వుంది.

రవి నరసింహానికీ సమస్య అయ్యాడు. నరసింహం రవిని చంపడానికి గూండాల సాయం కోరాడు.

రవికి చాలామంది గూండాలతో పరిచయముంది.

గూండాలు రవిని హెచ్చరించారు.

రవి నరసింహాన్ని కలుసుకుని—"మీరు నన్ను చంపా

అనుకున్నట్లు గూండాల ద్వారా నాకు సమాచారమందింది. ఈ సమాజంలో మీ పద్ధతులు మీవి. నా పద్ధతులు నావి. రెండూ నేరాలకు సంబంధించినవే! చట్టవిరుద్ధమైనవే! అలాంటప్పుడొకరినొకరు తప్పు పట్టుకుని ప్రయోజన మేముంది? నేను మీ జోలికి రాను. మీరు నా జోలికి రాకద్దు. నేను రాఘవరావుగారి కూతుర్ని చేసుకుంటే మీకేం నష్టం? అన్యాయంగా నన్ను చంపడానికి గూండాలు కూడా ఒప్పుకోరు—" అన్నాడు.

నరసింహం రవికి స్నేహితుడయ్యాడు.

రాఘవరావు నరసింహం దగ్గర గోల పెట్టాడు.

"రవి బలవంతుడు. ప్రత్యేకించి అతడు నా జోలికి వస్తే తప్ప నేనతణ్ణేమీ చేయను. అతడు నా స్నేహాన్ని కోరాడు. నువ్వతణ్ని అల్లుణ్ని చేసుకోవడం మంచిది—" అన్నాడు నరసింహం.

"చస్తే నేను వాణ్ని అల్లుణ్ని చేసుకోను—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"నేను రవిని చంపడం, చంపించడం కుదరదు. పోనీ నీ మేనల్లుళ్ళ చేత హత్య చేయించకూడదూ?" అన్నాడు నరసింహం.

"వాళ్ళచేత నా స్వార్థంకోసం హత్య చేయించలేను. ఇప్పటికి వాళ్ళకు జరిగిన అన్యాయం చాలు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"వాళ్ళిప్పుడు జీవచ్ఛవాలతో సమానం. నా మాటలు విని వాళ్ళను హత్య కుపయోగించుకో—" అన్నాడు నరసింహం.

రాఘవరావు పూర్తిగా నిరాకరించాడు. నరసింహం చివరికో ఉపాయమాలోచించేడు. ఆ ప్రకారం హత్య

ఏర్పాట్లు నరసింహం చేస్తాడు. సతీష్, నరేష్‌లు రవిని చంపాలనుకుంటున్నట్టు ప్రచారమవుతుంది. సతీష్, నరేష్‌ల నుంచి తన్ను తానెలా రక్షించుకోవాలో రవికి తెలుసు. అతడు వారి గురించి జాగ్రత్తపడుతూంటాడు. అప్పుడు నరసింహం మనిషి రవిని హత్య చేస్తాడు. తనే హత్య చేసినట్లు సతీష్ అంగీకరిస్తాడు. సాక్ష్యా లేర్పాటవుతాయి. ఆధారాలు సృష్టించబడతాయి.

"ఇందువల్ల రాఘవరావు సాధించిన దేముంది? కొనల్లుడిచేత హత్య చేయించనన్నవాడు—అతణ్ని హంతకుడిగా నిరూపించబోతున్నాడు. ఇది దారుణం—" అన్నాడు వెంకన్న అంతా విని.

"హత్యాయుధంమీద సతీష్ వేలిముద్ర లుండవచ్చు. కానీ సతీష్ ఆ సమయంలో డ్రగ్ అడిక్ట్స్ మధ్య డ్రగ్స్ సేవిస్తూ వుంటాడనడానికి తిరుగులేని ఋజా వుంటుంది. హంతకుడు సతీషేనని ఋజువు చేయడం చాలా కష్టం-" అన్నాడు నరసింహం.

"అయితే?"

"సతీష్‌ని రక్షించడానికి రాఘవరావు తన తంటాలు తను పడతాడు. బాగా పేరున్న లాయర్ని నియమిస్తాడు—...."

"కానీ ఆయనలాంటిదేమీ చేయలేదు...."

"మీరు రంగంలోకి దిగడానికాయనే కారణమని నా అనుమానం. తన మేనల్లుళ్ళంటే ఆయనకు చాలా అభిమానం. కాని ఫలితమాయన ఊహించినట్టు లేదు.... తీగ లాగితే డొంకంతా కదిలింది—...." అన్నాడు నరసింహం.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—"నన్ను రాఘవరావుగారే

నియమించారంటే నేను నమ్మలేను—....” అన్నాడు.

“నేను నమ్మగలను—” అన్నాడు నరసింహం.

“ఇంతకీ సతీష్‌నెలా రక్షిస్తారు మీరు?” అన్నాడు వెంకన్న తన టాపిక్‌లోకి వస్తూ.

“రవిని గంగులు చంపాడు. గంగులు ప్రొఫెషనల్ గూండా. వాడు చాలా హత్యలు చేశాడు. హత్య చేసి దొరికినప్పుడల్లా వాణ్ని జైల్లో వేయడం—వాడు జైలు నుంచి తప్పించుకోవడమూ జరుగుతోంది. వాడింకోసారి పోలీసులకు దొరుకుతాడు. అంతే!” అన్నాడు నరసింహం.

“అయితే వెంటనే అసలు విషయం పోలీసులకు చెప్పండి. సతీష్‌ని విడిపించండి—...” అన్నాడు వెంకన్న.

“విడిపిస్తాను. అతడు నాకు సమర్థుడయిన అనుచరుడు—....” అన్నాడు నరసింహం.

“నరసింహంగారూ! ఈ కేసు పూర్తికాగానే మీరు సతీష్, నరేష్‌ల గురించి మర్చిపోవాలి. మీరు మాదక ద్రవ్యాల స్మగ్లింగు గురించి కూడా మర్చిపోవాలి—” అన్నాడు వెంకన్న.

“అదెలా సాధ్యం?”

“ఈ ప్రపంచంలో ఎలాంటి నేరాన్నయినా నేను క్షమించగలను. ఆఖరికి హత్యను కూడా సమర్థించగలను. కానీ మాదకద్రవ్యాలతో వ్యవహరించేవాళ్ళని క్షమించలేను. మీ తప్పు సవరించబడింది. ఇక తప్పు చేయకండి-” అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు.

“వెంకన్నగారూ! మరొక్క సందేహం. నా పక్క గదిలో ప్రవేశించినవారికి క్షణం కూడా అవకాశమివ్వదు.

మీరు దాని బారినుంచేలా తప్పించుకుని రాగలిగారు?"
అన్నాడు నరసింహం.

"కొన్ని విషయాలు రహస్యంగానే వుండడం మంచిది—" అని వెంకన్న అక్కణ్ణించి కదిలాడు.

7

"విశేషాలేమైనా వున్నాయా—?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇప్పుడే ఇన్‌స్పెక్టర్ ఈశ్వర్రావుగారు ఫోన్ చేశారు. సతీష్, నరేష్‌లను వైద్యపరీక్షకు పంపారుట. వాళ్ళకు డ్రగ్స్, అల్కహాలు, ఆఖరికి స్మోకింగు కూడా అలవాటు లేదని తెలిసిందట—...." అంది పద్మావతీ దేవి.

వెంకన్న తెల్లబోయి "అదెలా సాధ్యం—...." అన్నాడు.

"ఏమో—ఆయన చెప్పింది మీకు చెప్పాను—" అంది పద్మావతీదేవి.

"ఇంకేమయినా చెప్పాడా?"

"బహుశా సతీష్‌ని విడిచిపెట్టవచ్చునన్నాడు."

వెంకన్న వెంటనే "నేను అర్జంటుగా రాఘవరావుని కలుసుకోవాలి. ఆయన నాకు కొన్నిఅబద్ధాలు చెప్పాడు" అన్నాడు.

"అబద్ధాలు చెప్పింది నరేష్—రాఘవరావు కాదు—" అంది పద్మావతీదేవి.

"నా దగ్గరకు నరేష్ వచ్చినమాట నిజం. సతీష్‌ని రక్షించమని అడిగిన మాట నిజం. కానీ ఇదంతా అతడు తనకు తానై చేయలేదు. రాఘవరావు చేయించాడు. అందులో నాకేమీ సందేహం లేదు—" అన్నాడు

వెంకన్న.

"ఎందుకు?"

"అది తెలుసుకుందుకే నేను రాఘవరా వింటికి వెళ్ళాలి — ...."

వెంకన్న కదలబోతూంటే—"ఇలా వచ్చి అలా వెళ్ళిపోతానంటున్నారు. అంత హడావుడెందుకు! రాఘవ రావింట్లో కుక్క లేదుగా. కనీసం ఆ డ్రస్సు మార్చుకుని వెళ్ళండి—" అంది పద్మావతిదేవి.

"అవును. బాగానే చెప్పావు. కుక్క గురించి నరేష్ ముందుగానే హెచ్చరించాడు కాబట్టి ప్రత్యేకమైన ఈ డ్రస్ వేసుకున్నాను. ఇప్పుడిక దీని అవసరం తీరి పోయింది—" అంటూ డ్రస్సు మార్చుకున్నాడు వెంకన్న.

వెంకన్న వేసుకున్న డ్రస్సు లోపల ప్రత్యేకమైన స్పాంజి వుంది. మొత్తం పాంటు, చొక్కా అంతా వెనుక స్పాంజితో నిండి వుంటుంది. శరీరానికా స్పాంజి తగులుతూంటే యెంతో హాయిగా వుంటుంది. కుక్క అతణ్ని కరిచినా స్పాంజిని ఛేదించుకొని అతడి శరీరాన్ని తాకలేదు. స్పాంజిలో వుండే ఓ ప్రత్యేక రసాయనం కుక్క శరీరంలో ప్రవేశించి దానికి వెంటనే స్పృహ తప్పుతుంది. వెంకన్న చేతులకు కూడా ఆ స్పాంజి వున్న గ్లోవ్స్ వేసుకున్నాడు. ఆ డ్రస్సు బయటకు చూడ్డానికి మామూలుగానే వుంటుంది.

వెంకన్న తన డ్రస్సు మార్చుకుని—"నా అసిస్టెంట్స్ ఏరీ?" అనడిగాడు.

"వాళ్ళను ప్రత్యేకమయిన పని మీద పంపాను....—"

"ఏమిటది?"

"మీకు గుర్తుందో లేదో— నేను ఈ రోజు కాపు రానికి వచ్చినరోజు. ఇది ప్రత్యేకంగా జరుపుకోవాలని మల్లెపూలు తెమ్మని పంపాను. యెలాగో అలా సాధించుకురావాలని వాళ్ళకు మరీ మరీ చెప్పాను— ...."

"కానీ ఈ సీజన్లో మల్లెపూలెక్కడ దొరుకుతాయి?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆ సంగతి నాకూ తెలుసు. వాళ్ళకీ తెలుసు. మీకే తెలియడంలేదు— ...."

"అంటే?"

"వాళ్ళకీరోజు సెలవిచ్చేశానని అర్థం చేసుకున్నారు వాళ్ళు. మీరే అర్థం చేసుకోకుండా ఇంకా రాఘవరావింటికి వెడతానంటున్నారు— ...."

వెంకన్న చటుక్కున భార్యవంక చూశాడు.

ఆమె మల్లెపూవులాంటి చీర కట్టుకుని తనే మల్లెపూవులా వెలిగిపోతోంది. ఆమె యే సెంటు రాసుకుందో కానీ వంటి నుంచి కూడా మల్లెల పరిమళం వస్తోంది.

"ఇంకా నీకు మల్లె లెందుకు....?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏమో— హత్య కేసు పూర్తయినా మీ రింకా రాఘవరావింటికి వెడతా నన్నప్పుడే— నాకూ మల్లెలు కావాలనిపించింది—" అంది పద్మావతీదేవి.

"నువ్వు చాలా తెలివైనదానివి. నేనిక రాఘవరావింటికి వెళ్ళడంలేదు. ఫోన్ చేసి వస్తా—" అన్నాడు వెంకన్న.

వెంకన్న ఫోన్ తీశాడు. నెంబరు తిప్పి—"హాలో రాఘవరావుగారేనా— నేను— వెంకన్నని— ...."

అన్నాడు.

"వెంకన్నగారూ! నరసింహం నాకంతా చెప్పాడు. కదిలిన డొంక నలాగే వుంచి మా పేర్లేమీ బయటకు రాకుండా హత్య కేసులోంచి సతీష్‌ని తప్పించినందుకు కృతజ్ఞతలు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"థాంక్స్ చెప్పేముందు మీతో విషయం చెప్పాలి. మీ మేనల్లుళ్ళిద్దరూ కూడా డ్రగ్ అడిక్ట్స్ కాదని వైద్య పరీక్షలో తేలింది. మిమ్మల్ని నే ననవసరంగా అనుమానించాను. కానీ యెంతాలోచించినా మీకూ నరసింహానికీ మధ్య యేం జరిగిందో నే నూహించలేకపోతున్నాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నా మేనల్లుళ్ళు రత్నమాణిక్యాలు వెంకన్నగారూ! వ్యాపారంలో నాకు వచ్చిన నష్టం గురించి విని వాళ్ళు నా కోసం యేమైనా చేస్తామన్నారు. నరసింహం గురించి పూర్తిగా వారికి చెబితే వాళ్ళు నాకు ధైర్యం చెప్పారు. డ్రగ్స్ తీసుకోవలసి వుంటుందని వాళ్ళకు ముందుగానే తెలుసు. కానీ వాళ్ళు డ్రగ్స్ తీసుకోకుండానే డ్రగ్ అడిక్ట్స్‌గా నటించారు. ఎక్కడా నరసింహానికి అనుమానం రానివ్వలేదు. డ్రగ్స్ కోసమన్నట్లు ప్రాణాలకు తెగించి యే పనైనా చేసేవారు. డ్రగ్ అడిక్ట్స్ కావడం కంటే—డ్రగ్ అడిక్ట్స్‌గా నటించడం యెంతో కష్టం. అది వాళ్ళు అవలీలగా సాధించారు...."

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—"ఇది చాలా చిత్రంగా వుంది. అయితే వాళ్ళు మీ అమ్మాయిని ప్రేమించిన విషయమేమిటి?" అన్నాడు.

"అదంతా కూడా నే నాడించిన నాటకమే! నా

మీద కృతజ్ఞత కొద్దీ వాళ్ళెప్పుడూ తమ హద్దులు మరచిపోలేదు. రవిని చంపించడం కోసం నేనా నాటకాన్నాడవలసి వచ్చింది— ...."

"రాఘవరావుగారూ! మీరో విషయం గుర్తుంచుకోవాలి. మీ మేనల్లుళ్ళు అడిక్ట్సు కాదంటే అది పొరపాటు. వాళ్ళు కృతజ్ఞత అనే డ్రగ్ సేవిస్తే.... ఆ డ్రగ్ సరఫరా చేసి వాళ్ళను మీరు దుర్వినియోగం చేసుకున్నారు. మీ కథను తెలుసుకున్నాక—కృతజ్ఞతను మించిన ప్రమాదకరమైన డ్రగ్ లేదని నాకు తోస్తోంది— ...." అన్నాడు వెంకన్న.

"వెంకన్నగారూ! మీరు చెప్పింది నిజం. ఈ నిజం నాకెప్పుడో తెలిసినా—దాన్నెలా ఉపయోగించుకోవాలో తెలుసుకోలేకపోయాను. సతీష్—రవి యెదురింటి అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నాడు. నేను కాదన్నానని ఆ సంబంధం వదులుకున్నాడు. ఇప్పుడా పెళ్ళి నేనే జరిపిస్తాను. నరేష్‌కి స్వయానా నా కూతుర్నే యిచ్చి పెళ్ళి చేస్తాను. సతీష్, నరేష్‌లు సమంగా ఉండేలా చూసుకుంటాను. ఇకమీదట నరసింహంవంటివాళ్ళు ప్రోత్సహించినా—పేదరికానికి సిద్ధపడతాను తప్ప—చట్టవిరుద్ధమైన పనులు చేయను— ...." అన్నాడు రాఘవరావు.

"రాఘవరావుగారూ! అత్యాశ కూడా ఒక డ్రగ్ లాంటిదే! దాని కలవాటుపడ్డవారు తమకు తామే కాక సమాజానికి కూడా అత్యంత ప్రమాదకరంగా తయారవుతారు. మీలో మార్పు వచ్చిందన్న నమ్మకంతో నా పరిశోధనా ఫలితాలను గోప్యంగా వుంచుతున్నాను. ఇక

సెలవు—" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు వెంకన్న.

"ఏమంటా డాయన?" అంది పద్మావతీదేవి.

వెంకన్న ఆమెకు జరిగింది చెప్పాడు.

"మీరు చాలా నిజం చెప్పారండీ! అత్యాశ, కృతజ్ఞత కూడా విభిన్నమైన డ్రగ్సు. అయితే అసమానమైన సామర్థ్యముండీ మీకు అత్యాశలేదు. ఎందరో మీ పట్ల కృతజ్ఞత కలిగివున్నా—అది మీ రుపయోగించుకోవడం లేదు. మీరు సామాన్యులు కారు. అవతార పురుషులు—...."

"చాల్లే—నేనేం చేశానని! ప్రేమ మితిమీరితే అదీ ఒక డ్రగ్ వంటిదే—...." అన్నాడు వెంకన్న మొహమాటంగా.

"అమ్మయ్య—నా ప్రేమ మితిమీరిందని యిప్పటికైనా గ్రహించారా—" అంటూ పద్మావతి అతడివంక అదోలా చిలిపిగా చూసింది.

వెంకన్న—"యూ—" అంటూ ఆమెను దగ్గరగా లాక్కోబోయాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఫోన్ మ్రోగింది.

రిసీవర్ తీసి—"హలో!" అన్నాడు వెంకన్న.

"పద్మావతీదేవిగారు కావాలి—" అందో స్త్రీ గొంతు.

వెంకన్న రిసీవర్ భార్యకందించాడు—"హలో! నేను పద్మావతిని...." అందామె.

"మేడమ్! నేను సీతమ్మను. ఆఫీసు గదిలోంచి మాట్లాడుతున్నాను. నేను, రాజమ్మ కలిసి మల్లెపూలు సాధించుకని వచ్చాం—...."

తాము మల్లెపూలెలా సాధించుకుని వచ్చినదీ సీతమ్మ చెప్పుకుని పోతోంది. ఆమె గొంతులో ఉత్సాహం....

భార్య అలా నీరసంగా ఎందుకై పోతోందో తెలియక అయోమయంగా చూస్తున్నాడు వెంకన్న—....

—:అ యి పో యిం ది:—